

L.F.: Janja bi rada pogledala v nebesa.

MALA Janja je šla za pogrebom stare matere. Rekli so ji, da je šla stara mama za starim očetom v nebesa. Radovedna je gledala punčka, kam bodo poneli staro mamo in odkod pojde v nebo. Pa glej — zanesli so jo v temno jamo in zagrnili krsto s prstjo.

Kako more zdaj stara mati, ki so jo zaprli v ozko krsto in zaprli v tesni grob, kako more zdaj stara mama v nebesa?

Janja je premišljevala o tem in pustila je svojo punčko v omari, pustila žogo in mislila na nebesa. Sosedova Mara ji je povedala, kako je v nebesih:

»Tam so dolge zlate mize, pokrite z zlatim prtom. Za mizami sedijo svetniki in se gostijo. Angelci jim nosijo z zlatom pokrite jedi.«

Janja je vzdihnila: »Ko bi mogla pogledati samo za hip v nebesa...! Videla bi, kaj delata stari ata in mama, kaj sosedov Tinček in stara botra Meta. Videla bi, kako prižigajo angelčki zvečer zvezde na nebu, da svetijo svetnikom pri gostiji in pripovedujejo nam, ki smo še na zemlji, da mora biti tam gori — ah! — tako lepo!«

»Nebesa bi videla rada,« je tožila Janja Mari. Mara je pokazala na grič pred vasjo: »Poglej — tam se drži nebo zemlje; če greva tam gor, se bova kar dotaknili neba — mogoče tudi, da bi skočili vanje.«

»Pojdiva!« je silila Janja. »Pojdiva hitro, mogoče niso še pokosili tam gori, pa dobiva še kaj zlatih jedi.«

Deklici sta se vzpeli na grič... A glej — nebo!... Ko je mislila Janja, da se ga dotakne, da ga prime, pa se je odmaknilo na visoko goro. »Pojdiva na goro!« je silila Janja. Prišel je stari vaški črednik, ki je pasel po griču, in vprašal deklici, kam gresta.

»V nebesa?« se je začudil in dvignil Janjo v naročje. Pokazal ji je bližnjo goro in visoke vrhove za njo in vzdihnil: »Nebesa? Ko prideš na bližnjo goro, se ti umakne nebo na one vrhove. In ko bi prišla na one vrhove, bi bilo nebo spet daleč od njih. Nebo, ljuba moja deklica, boš videla samo, če boš pošteno živela in srečno umrla.«

Severin: Mlinček.

*Ob potoku delam mlinček,
da nameljem si pšenice,
da nameljem in popeljem
jo domov.*

*Kruhek jedli bomo beli,
morda še potičico...
Ej, zato pa le meljimo
zlato si pšeničico!*

*Klipe klope dela mlinček,
šum, šum, šum vodica,
ali kje je, kje pšenica?
O, pšenička ni še zrela,
o mlinu se ne bo še mlela,
kruhka belega ne bo...
Ne bo!*